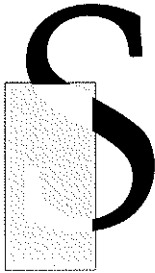

PRESENTACIÓ

---

i cerquem un mot que resumeix el contingut d'aquest número 3 de la revista *Caplletra*, un bon candidat és *varietat*. En efecte, el número que presentem conté articles de molt diversa mena, que abasten diferents camps de la filologia catalana. El lector hi trobarà aportacions de primera mà sobre història de la llengua, sociolingüística, literatura i lingüística sincrònica.

S'hi inclouen dos articles dedicats a l'edició i comentari de textos antics ("Apotegmets de les *Vitas Patrum* catalanes" de Ll. C. Batlle i "Unes cançons amoroses inèdites de la primera meitat del segle XVI. Estudi i edició" de J. Garau), així com un comentari sobre un repertori epigràfic escrit al segle XVIII ("Notes sobre un manuscrit inèdit de Lluís Galiana" de J. Corell).

També comptem amb un estudi ben interessant sobre el *Curial e Güelfa* ("*Curial e Güelfa*, petges mitològiques" de X. Gómez), que pot, sens dubte, aportar dades a la polèmica qüestió de l'autoria d'aquest clàssic català.

Entre la història de la llengua i la sociolingüística se situa l'estudi d'A. Rafanell, "A propòsit d'una traducció valenciana dels *Aforismes rurals* de Narcís Fages de Romà", mostra important del pensament sociolingüístic de la pre-Renaixença i, més concretament, de la disgregació lingüística al segle XIX.

Pròpiament sociolingüístiques són les aportacions de G. Bibiloni (“Universitat, llengua i societat a les Illes Balears”) i M. Pueyo (“A l’entorn de la unitat de la llengua: sociolingüística i filologia”), que tracten aspectes centrals de la situació sociolingüística actual: d’una banda, l’estat de la normalització lingüística a les Illes; d’altra banda, la polèmica sobre la unitat de la llengua i la manera com enfrontar-se al secessionisme lingüístic.

Pel que fa als estudis literaris hi trobareu una anàlisi de la presència del teatre català a València entre 1833 i 1936 (“El teatre procedent del Principat representat a València (1833-1936)” de G. García Frasquet) i un estudi, a través de textos medievals, de l’educació femenina durant l’Edat Mitjana (“Lectura i cultura de la dona a l’Edat Mitjana: opinions d’autors en català” de R. Cantavella).

Per últim, quant a la lingüística sincrònica, incloem en aquest número dues aportacions valuosíssimes a la fonologia i la sintaxi catalanes. La primera és una sistematització del diasistema fonològic català (“Una visió integrada del diasistema fonològic català” d’Á. López-García) que, a més de fer una proposta simplificadora, coherent i novedosa d’organització del nostre sistema fonemàtic, resol algunes qüestions pendents com el valor fonemàtic de les semiconsonants [w] i [j] o de les sibilants [ʃ], [ʃ̃], [ʒ] [ʒ̃], així com el valor de la vocal neutra. La segona aportació (“Les preposicions, més predicats que mai” de S. Martí i V. Miñana) tracta de mostrar el caràcter de predicat diàdic de les preposicions, prenent com a marc metodològic un model capdavanter de la sintaxi moderna: la Teoria de la recció i el lligam, i, concretament, la Teoria de la predicació de Williams.

Completen el volum tres ressenyes: *Teatro asuncionista valenciano de los siglos XV i XVI* de L. Quirante, *Morfologia* de J. Mascaró i la revista *Argumentation*.

No dubtem, doncs, que qualsevol estudiós de la llengua o la literatura catalanes trobarà en aquest *Caplletra 3* articles de gran interès.

Mª Josep Cuenca
Universitat de València